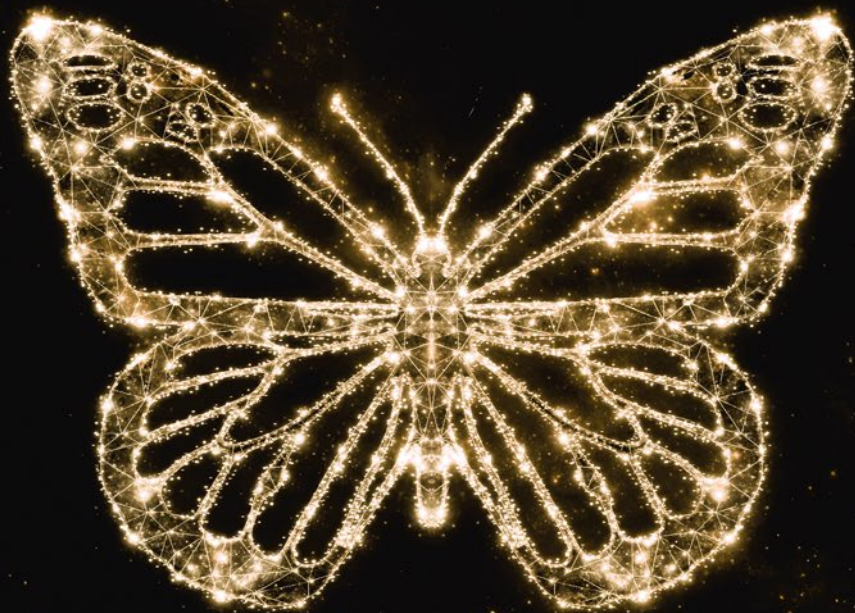

SLZOTVORCA

2. DIEL

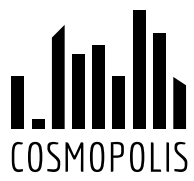
Kvety amarantu

ERIN DOOM

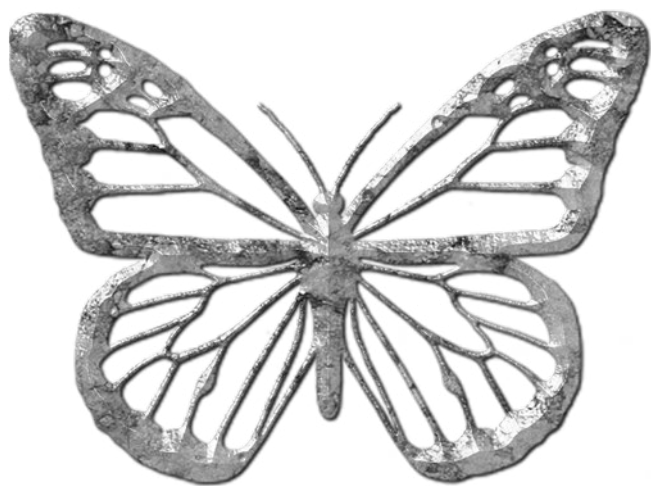
#1 MEDZINÁRODNÝ BESTSELLER

SLZOTVORCA

2. DIEĽ

ERIN DOOM

ERIN DOOM
SLZOTVORCA
2. DIEĽ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 288. publikáciu.

Z talianskeho originálu *Fabbricante di lacrime*, vydaného vydavateľstvom Magazzini Salani, ktoré je súčasťou Gruppo editoriale Mauri Spagnol Spa, v roku 2021, preložila do slovenčiny Alexandra Lenzi Kučmová.

Jazyková redakcia Bohuslava Blahová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2024
Počet strán 320
Tlač Finidr, s.r.o.

Copyright © 2021 Adriano Salani Editore s.u.r.l.
Gruppo editoriale Mauri Spagnol
Slovak edition published by arrangement with Agentia Literara Livia Stoia.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Alexandra Lenzi Kučmová, 2024

Rukopis tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8090-951-2 (ePub)
ISBN 978-80-8090-950-5 (pdf)
ISBN 978-80-8090-949-9 (print)

Questo libro è stato tradotto grazie ad un contributo alla traduzione assegnato dal Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale italiano.

Preklad tejto knihy vyšiel vďaka podpore talianskeho Ministerstva zahraničných vecí a medzinárodnej spolupráce.

*Všetkým, ktorí tomuto príbehu verili od začiatku.
Až do konca.*

1

Konštelácie zimomriavok

*Rev nepatrí zlým. Rev patrí krvácajúcim,
ktorí nevedia, ako inak zakryť svoje utrpenie.*

„Viem, že si to ty...“

Adeline si všimla, že ju držím za tričko. Otočila sa a zbadala ma tam.

„Ako?“ spýtala sa zmätene.

„To ty mi robíš spoločnosť. Viem, že si to ty, kto ma drží tam dole za ruku, keď ma ona potrestá.“

To pohladenie v tme muselo pochádzať jedine od nej.

Adeline sa na mňa na okamih zadívala a potom pochopila. Jej oči spočínuli na konci chodby, tam, kde boli dvere do pivnice.

„Čo ak ťa uvidí...“ hladela som na ňu znepokojene, „nebojíš sa, že to zistí?“

Ona ku mne znovu sklopila zrak. Na chvíľu sa na mňa zadívala a potom jej príjemný úsmev rozžiaril tvár.

„Nezistí to.“

Opatrne ma vzala za ruku, aby si neublížila na mojich polámaných nechtoch, a ja som sa až triasla, aby som jej to zovretie z celého srdca opätovala. Privinula som sa k nej a spočinula v jej mäkkom objatí. Mala som ju nesmierne rada.

„Ďakujem,“ zašepkala som zlomeným hlasom a slzami na krajíčku, „ďakujem ti...“

Adeline.

Srdce mi búšilo až v ušiach.

Myslou sa mi freneticky preháňali obrazy: Adeline, ktorá sa na mňa usmieva, ktorá ma utešuje, jej belasé oči a blond vlasy žiarivé ako slnko.

Adeline, ktorá potajomky plače v tieni brečtanu, ktorá berie do náručia niektoré z detí, ktorá mi zapletá vlasy v záhrade Hrobu, akoby sme si šťastný koniec mohli vytvoriť tak trochu samé.

Adeline, ktorá tam bola.

Adeline, ktorá bozkávala Rigela.

Zostala som ako zamrznutá. Odrazu ju Rigel prudko odstrčil a vzápätí zasiahol pohľadom, pri ktorom sa zľahka rozosmiala.

Zastavil sa mi dych. Pocítila som, ako mi zoviera hrud', keď sa zrazu na mňa naliehavo upreli Rigelove oči. Hľadela som naňho s tým nemým výkrikom zakliesneným v hrudi.

Vtedy si Adeline všimla jeho pohľad a ešte s našpúlenými perami sa otočila.

Jej oči spočinuli na mne a úsmev sa vytratil.

Videla som, ako pomaly otvára oči, akoby tomu nemohla uveriť.

„Nika?“ zašepkala prekvapene.

Vzápätí, akoby si razom všetko uvedomila, pozrela sa na dom za mnou. Potom sa otočila k Rigelovi.

Pozorovala ho spôsobom, ktorý som si nedokázala vysvetliť, no intimita jej pohľadu ma rozrušila.

Adeline sa na mňa, celá dojatá, opäť zahľadela. „Ach, Nika...“

„Nika!“

Vylakaná Anna utekala ku mne. Zabalila ma do prikrývky, kým som sa ešte s vytreštenými očami neprestávala dívať na Adeline.

„Nika, máš horúčku! Nemôžeš byť vonku len takto naľahko! Lekár povedal, že musíš odpočívať!“

Keď Anna zdvihla hlavu, jej pohľad sa stretol s Adelininým. Chvíľu sa na seba pozerali, až kým ma Anna objala okolo pliec.

„Poď dnu,“ povedala v snahe pohnúť so mnou, „nesmieš ešte viac prechladnúť...“

Zamotaná do deky som ju napokon horko-ťažko poslúchla.

„Adeline...“

„Zastavím sa,“ slúbila mi a naklonila sa ku mne, „neboj sa a oddýchni si. Čoskoro ťa prídem navštíviť. Slubujem!“

Len som prikývla a Anna ma zaviedla opäť dnu.

Hľadala som Rigelove oči. So známkou bolesti som však zbadala, že sa už neupierali na mňa.

*

„Och, Rigel...“ začula som, ako šepká, „čo si to urobil?“

Rigel sa na ňu nedokázal ani len pozrieť. Bol už aj tak dosť sklúčený, ešte aby znášal ten vyčítavý tón.

V zreničkách sa mu zračil jej pohľad ako pečať, ktorá nikdy neprestane páliť.

„Prečo si prišla?“ vyhrkol na dievča po svojom boku a vylial na ňu všetku svoju frustráciu.

Adeline zaváhala a potom mu odvetila: „Myslíš, že som zabudla, aký je pozajtra deň?“

Povedala to takmer nežne, akoby sa snažila uvoľniť vzniknuté napätie, no on jej v tom zabránil jediným pohľadom.

Sklopila zrak.

„Dozvedela som sa o Petrovi,“ priznala, „navštívil ma jeden policajt a kládol mi otázky... Pýtal sa na Margaret. Povedal mi, že hľadá všetky deti, ktoré boli v ústave predtým, ako ju prepustili. Od neho som sa dozvedela, že už nie si v Hrobe. A teraz už viem prečo.“

Zrazu sa rozhostilo ticho, ktoré malo pachovať viny, pochybení a omylov, ktoré zrátaš na prstoch ruky, až kým sa v nich nestratíš, a Rigel to pocítoval ako niečo, čomu sa nedá vyhnúť.

„Vie o tom?“

„O čom?“ zasipel nehybne, no ten jedovatý hnev bezmocne narazil na stenu, či skôr na oči plné bolestivej pravdy.

Pretože Adeline vedela. Adeline vždy vedela.

Neprestajne sa naňho dívala so záujmom, no on jej ten pohľad nikdy neopätoval, odsúdený na večnú a nehrdzavejúcu lásku.

Pretože Adeline ho v ústave nikdy nespustila z očí len preto, aby videla, ako sa díva na Niku.

„Že si dovolil, aby si ťa vybrali, pretože si chcel zostať s ňou.“

Rigel jedovito zaškrípal zubami. Jeho telo bolo stuhnuté a napäté. Neďíval sa na ňu, no aj tak mlčal, pretože odpoveď by znamenala priznať jedinou vinu, ktorú nemohol poprieť.

Červík vo vnútri ho zabíjal: Nika videla, ako ho Adeline bozkáva, a táto myšlienka mu neprestávala rezonovať v hlave. Vybavil si, ako ho pohladila po líci, ako sa ho dotkla. Spomienka na to bola ešte bolestivejšia, keď si uvedomil, že v ňom vzbudila *nádej*. Dúfal, že by ho predsa len mohla chcieť a opäťovať mu ten zúfalý sentiment.

„Ani jej o tom necekuješ,“ prikázal jej rozhodne, „nepleť sa do toho.“

„Rigel, ja ti nerozumiem.“

„Nemusíš mi rozumieť, Adeline,“ zavrčal pri pokuse o vlastnú obranu, akoby v snahe ochrániť všetko správne i nesprávne, čo nosil vo svojom vnútri. Ona len pokrútila hlavou a vrhla naňho pohľad, ktorý mu na jeden bolestný okamih pripomenul Niku.

„Prečo jej to nepovieš? Prečo?“

„*Že prečo jej to nepoviem?*“ zopakoval takmer výsmešne, no Adeline sa ani tento raz nedala odradiť.

„Áno,“ odvetila mu tak prosto, až ho to ešte viac rozhnevalo.

„A čo jej mám povedať?“ zavrčal vzápätí ako zranené zviera, „Adeline, ty nevidíš, kde sme? Myslíš si, že aj keby sme neboli zaseknutí na tomto mieste, že by sa na mňa niekedy čo i len pozrela?“

A Rigel tie slová nenávidel, pretože vedel, že sú pravdivé.

Jej oči by ho nikdy nehládali túžobne, z lásky alebo z akejsi potreby.

Určite nie takú *hrôzu*, akou bol on.

A bol príliš sklamaný na to, aby si priznal, že by dal čokoľvek za to, len aby sa mylil.

„Nieкто taký ako *ona* by nikdy nemohla chcieť niekoho ako *ja*,“ vyprskol trpkou spolu so všetkou bolesťou, ktorú sa v sebe ustavične snažil potlačovať.

Adeline sa naňho neprestala dívať úprimnými a sklúčenými očami.

A on si ten okamih zapamätal navždy...

Presne ten tragický okamih, kedy v ňom vzplanula jediná nádej, ktorá mu bola každodenným odsúdením a postupne otriasala každou jednou jeho istotou.

„Ak existuje nieкто, kto dokáže tak veľmi milovať... Ak existuje na sive človek s takým veľkým srdcom, tak je to Nika.“

„Chceš mi ešte niečo povedať?“

Pokrútila som hlavou.

Sociálna pracovníčka sa na mňa chápavo pozrela. Bola to mimoriadne profesionálna a milá žena, mala diskkrétne spôsoby a pozorný pohľad. Uplynul len deň, odkedy sa to stalo, a hoci v skutočnosti mala prísť na návštevu až nasledujúci týždeň, prišla skôr práve preto: jej úlohou bolo dohliadať na priebeh zverenia do starostlivosti a kontrolovať, či sa v rodine nevyskytnú prípadné problémy alebo prekážky. Opýtala sa ma na Annu a Normana, na školu a na naše spolužitie. To isté absolvovala predtým s Rigelom.

„V poriadku. Vypracujem teda prvú správu.“

Vstala a ja som sa tiež, ešte vždy zabalená do deky, postavila. Horúčka mi ešte stále neklesla.

„Pani Milliganová,“ natiahla sa k Anne, „toto je kópia lekárskeho správneho záznamu oboch detí. Keďže sa chcete obrátiť na psychológa, predpokladám, že by sa vám mohli zísť.“

Anna vzala do ruky spisy. Boli zelenej farby, tenké a úhľadne usporiadané. Prelistovala si ich pomaly, starostlivo a s úctou.

„Je mojou povinnosťou informovať vás, že sociálne služby tiež poskytujú psychologickú podporu v prípade, že...“

„A toto kto vyplnil?“ prerušila ju Anna. Nad papiermi, ktoré si prezerala, som zbadala nápis *Psychiatrická diagnóza a poruchy správania*. Zdalo sa mi, že som tam videla Rigelovu fotku.

Žena jej odvetila pomerne prakticky, bez okolkov: „Lekár špecialista v období, keď viedla ústav pani Stokerová.“

„Och,“ lakonicky si povzdychla Anna, „predpokladám, že tam nebude nič ohľadom záchvatov paniky a porúch, ktoré sa objavili v dôsledku týrania a zneužívania.“

Zostala ako zamrznutá.

Hľadela som na Annu, pričom som si neuvedomila, čo práve povedala. Potom som pochopila. Odkiaľ sa v nej vzal ten ostrý tón?

Žena vyzerala byť v obrovských rozpakoch.

„Pani Milliganová, neviem, čo si o nás myslíte, ale to, čo vyšlo najavo o Margaret Stokerovej...“

„To ma nezaujíma,“ umlčala ju Anna, „viem len toľko, že tú ženu prepustili, zatiaľ čo by mala sedieť za mrežami a odpykávať si zaslúžený trest.“

Pamätala som si na deň, kedy Margaret odišla. Niektorí návštevníci si všimli, že mnohí z nás majú na tele modriny a informovali o tom sociálne služby. Margaret okamžite prepustili a nočná mora sa zo dňa na deň skončila, ako keď zrazu praskne bublina.

Nikdy nezabudnem na pohľady ostatných: bolo to ako uvidieť slnko po živote strávenom pod zemou. Všetci mali mdlú tvár a vyhasnuté oči ako tí, ktorí dlho nevideli svetlo a už ani neverili, že ho raz uvidia.

Človek si nedokáže ani predstaviť, že by sa niektoré nočné mory raz mohli skončiť.

„Kde boli inšpekcie?“

„Inšpekcie k nám chodievali, ale príliš sporadicky. Boli povrchné a nepozorné.“

„Ako je možné, že si to nikto nikdy nevšimol?“ pokračovala rozčúlená Anna.

Lebo *Ona* bola šikovná.

Zanechávala nám modriny tam, kde ich nebolo vidno.

Ublížovala nám na tých najskrytejších miestach.

Premieňala nás na zlomené bábky, ktoré mlčali.

Ona bola šikovná a svet na nás zatiaľ zabúdalo. Zveril nás do rúk ženy, ktorá sa stala matkou našich nočných môt.

Pochopila som, že takto nejako sa ľudia správajú k zlomeným a pokazeným veciam. Zatvorí ich kdesi ďaleko od všetkého, len aby sa na nich nemuseli viac pozeráť. My sme boli odlišní, sami, problematickí, deti nikoho. Tí, ktorých nemali kam umiestniť.

Niekedy som sa sama seba pýtala, čo by sa asi stalo, keby som neskončila v Hrobe, ale v inom ústave. Na bezpečnom a kontrolovanom mieste. Na mieste, kde neboli posteľe v pivnici a cesty bez východiska. Na mieste, kde nebola *Ona*.

„Pýtam sa, ako je možné, že sa takto správala celé roky,“ povedala Anna mrazivým hlasom, „pýtam sa, ako je možné, že ste to nevideli, prehliadali, pýtam sa...“

„Anna,“ položila som jej ruku na rameno a mlčky sa na ňu zadávala úprimným, prosebným pohľadom.

Pokrútila som hlavou.

Hnevala sa na nesprávnu ženu. To, že bola Margaret postrach nebola jej vina. Nebola to nikoho vina.

Niektó nás mal chrániť. Niektó nás mal počuť, pochopiť, to je pravda, ale minulosť sa nedá zmeniť. A hrrabať sa v nej mi len ubližovalo.

Nechcela som cítiť ďalší hnev.

Nechcela som cítiť ďalšiu nenávisť.

Pripomínali mi, koľko sa mi ho dostalo ako malej...

„Mojou povinnosťou je zaoberať sa procesom tejto adopcie. Urobím všetko preto, aby sa uskutočnil čo najlepšie,“ pozrela sa na nás sociálna pracovníčka s úprimným odhodlaním, „prajem si, rovnako ako vy, aby Nika a Rigel mali rodinu, pokojný život a stabilnú budúcnosť.“

Anna prikývla a prijala jej záväzok. Potom sme ju spoločne odprevadili k dverám.

„Dovidenia.“

Len čo sociálna pracovníčka otvorila dvere, vklzol dnu Klaus. Zľakla sa, ustúpila a narazila do Anny, ktorej spadli spisy na zem. Obaly sa otvorili a papiere rozleteli na všetky strany.

Sklonila som sa, aby som jej pomohla, keď sa mi zrazu dostal do rúk papier s Rigelovou fotkou.

Očami som nechtiac zachytila niektoré termíny ako ‚symptómy‘, ‚neschopnosť‘, ‚odmietanie‘, ‚samota‘ a...

„Ďakujem, Nika.“ Anna mi vzala papiere z rúk a vložila ich späť do spisu.

Hľadela som na ňu, ale nevidela som ju. Zahmlilo sa mi pred očami. Nič som neodvetila. Tie slová vo mne vírili a spôsobovali zmätok.

Neschopnosť. Odmietanie. Samota... Symptómy?

O akých symptómoch hovorili? A prečo mala jeho zložka tak veľa strán?

Mysel mi zaplavili myšlienky a nedokázala som premýšľať. Tie detaily sa ku mne prihovárali, spájali jednotlivé časti a odhaľovali ďalšie. Každá z nich bola jedným kameňom v záhadnej mozaike menom Rigel. Každý možno tvoril jeho dušu...

Podarí sa mi ju konečne prečítať?

Adeline ma prišla navštíviť ešte v to popoludnie.

Otvorila som jej dvere a ona vstúpila dnu s úctou. Voviesť ju dovnútra toho domu bolo natoľko zvláštne, že som sa k nej musela otočiť a pozrieť jej do tváre.

Nemohla som uveriť, že to je ona. Že je tu.

Zastavila som sa v obývačke, cítila som sa trápne. Sledovala ma tými očami, ktoré sa zrazu naplnili emóciami.

„Dáš si niečo na pitie? Anna uvarila čaj,“ zamrmlala som a šúchala si pritom ruky, „viem, že... no kedysi si ho mala veľmi rada. Ak chceš, môžem...“

Ani som nedokončila vetu, keď ma zasiahol silný prúd vzduchu.

Adeline ma objala a ja som zostala ohromene, nehybne stáť. V tom náhlom teple som sa začala rozplývať a jej ruky zovreté okolo mojich pliec mi zaplavili hruď nečakanou vrelosťou. Výbuch nostalgie sa odohral náhle, tam, v jej objatí: opätovala som jej ho, akoby som zovierala časť, ktorá ma nikdy neprestala dopĺňať.

„Nevedela som, že ťa tu nájdem,“ zašepkala roztrasene.

Uvedomila som si, ako veľmi mi chýbala. Akurát sa mi zdalo, že mi niekto vrátil podstatnú časť môjho srdca.

V deň, kedy Adeline premiestnili do iného ústavu, môj svet prišiel o posledný záblesk svetla.

„Ako si vyrástla...“

Odhrnula mi vlasy z tváre, aby na mňa lepšie videla. Ja som si o nej myslela to isté.

Bola dospelá. Mala len o dva roky viac ako ja, ale uvedomila som si, že by som si ju takto, žiaľ, predstaviť nedokázala.

A predsa – mala stále rovnaký úsmev, tie oči, blond vlasy, nežný a povzbudivý hlas.

Chcelo sa mi šialene plakať.

„Ako ti je?“

„Lepšie,“ odvetila som v snahe ovládnuť svoje emócie. Pozvala som ju sadnúť si na gauč a potom išla po čaj.

„Ja... nevedela som, že si odišla z Hrobu.“ Jej ruka vkrížla do mojej a ona sa, dojatá a očarená, rozhliadala okolo. „Je to tu také pekné... Tento dom

vyzerá byť ako postavený na mieru pre teba. A oni sa mi vidia ako skutočne dobrí a poriadni ľudia.“

„A čo ty?“ spýtala som sa roztrasene, „si so svojou rodinou? Bývaš tu blízko?“

Adelinin úsmev zrazu nebol taký široký.

„Ja som ešte stále tam, Nika,“ povedala opatrne, „v tom ústave, kam ma premiestnili. Už som plnoletá, a preto by som mala odísť, ale... nemám prácu.“ Smutne sa usmiala. „Z času na čas chodievam do mesta... Našla som si zamestnanie v malom kníhkupectve, ale majiteľ ho minulý mesiac zatvoril.“

Stislo ma pri srdci.

Vedela som, že som mala šťastie, vedela som, že som výnimka, ale tá správa ma i tak zarmútila.

„Adeline, je mi to...“

„Všetko je v poriadku...“ predbehla ma pokojne, „naozaj. Odvtedy uplynulo veľmi veľa času. Takto je to dobré.“

Jemne sa na mňa usmiala a potom sklopila zrak ku Klausovi, ktorý začal hryzkať okraje mojej deky. „Dozvedela som sa o tom vyšetrovatelovi... Si v poriadku?“

„Anna si myslí, že by som sa o tom mala s niekým porozprávať,“ zverila som sa jej po chvíli, „domnieva sa, že by mi to mohlo pomôcť.“

„Myslím, že má pravdu,“ pokrčila plecami Adeline a vzdychla si, „z týchto vecí... sa človek sám nevylieči.“

„Ty si to urobila?“

Pomaly prikývla.

„Párkrát. Išla som tam kvôli sebe. Majiteľ kníhkupectva bol veľmi milý pán a mal priateľa psychológa. Nepovedala som mu o *Nej*. Neporozprávala som mu presne o Margaret, ale už len ten rozhovor mi akosi pomohol.“ Potom pomaly pokrútila hlavou. „Nika... ale ty si bola veľmi malá, keď ti začala ubližovať. Každý z nás sa vyrovnáva so svojimi skúsenosťami inak. Predovšetkým s tými traumatickými. Pre každého je to iné. Pozri sa na Petra... On sa z toho nikdy nedostal.“

Nervózne som si hrýzla okraje náplastí a v duchu jej dávala za pravdu. *Ona* nikdy úplne nezmizla. Jej prítomnosť zostávala stále živá.

Nie všetci sme si odniesli rovnaké traumy, ale nikto z nás už nebol ako predtým.

„Z týchto vecí sa človek sám nevylicí.“

Otázka však znela inak.

Dá sa vôbec z týchto vecí vylicíť?

Adeline sa nežne usmiala a jednou rukou mi opatrne odtiahla prsty od úst.

„Ešte stále si hryzieš náplasti, keď si nervózna.“

Zostala som v pomykove, očervenela a sklopila zrak. Tento zlozvyk som mala od detstva.

„Preto si prišla?“ nadviazala som na náš rozhovor, „pretože si sa dozvedela o tom, čo sa stalo?“

Po tejto otázke Adeline odvrátila zrak, akoby jej to bolo odrazu nepríjemné.

„Nie... V skutočnosti som prišla pre niečo iné. Spomenula som si na to minulý týždeň... a tak som sa rozhodla prísť. Som tu kvôli Rigelovi.“

Stiahlo mi žalúdok.

„Kvôli Rigelovi?“

„Nepamätáš? Zajtra má narodeniny.“

Zostala som ako obarená a sotva sa zmožila na slovo.

Rigelove narodeniny.

10. marca.

Ako som na to mohla zabudnúť?

Hľadela som na Adeline a postupne sa mi rozjasnilo v hlave.

V skutočnosti sa nenarodil v ten deň, bol to len dátum, kedy ho našli pred Hrobom. Nikdy sa im nepodarilo zistiť presný dátum jeho narodenia, a tak mu prideliť práve tento.

Jeho narodeniny mi utkveli v pamäti, pretože boli jediné, ktoré vychovávateľka oslavovala. Vybavovala som si, ako sedel sám za stolom v jedálni, so sviečkou na torte, ktorá mu osvetlila tvár...

„Chcela som ho prekvapiť,“ zamrmlala Adeline, „mala som však vedieť, že nebude reagovať tak, ako som si myslela.“

Spomienka na ten bozk bola ako bodnutie do srdca. Zahľadela som sa do diaľky, nedokázala som sa na ňu pozerieť. Nevšimla som si, že si rukami pridržam kolená.

„Pre neho to nikdy nebol sviatok. Rigel... nikdy nemal rád takúto pozornosť,“ poznamenala som potichu.

„Nie, Nika... To nie je preto,“ melancholicky sklopila zrak Adeline, „je to preto, čo zažil.“

Podvedome som na ňu vrhla zarazený pohľad a ona ma so smútkom pozorovala.

„Tebe to naozaj nikdy nenapadlo?“

Nespúšťala som Adeline z očí, a potom...

Potom som pochopila. Pochopila som, aká som bola hlúpa.

Preto, čo zažil... *jeho rodičia ho opustili.*

„Deň jeho narodenín... deň, kedy ho našli, mu pripomína noc, počas ktorej ho jeho rodina odmietla,“ povedala Adeline.

Vždy som si to vysvetľovala mylne. Stále som ho videla v jeho dokonalejšej, vyleštenej bubline a utrpenie som prisudzovala tomu, čo nám robila *Ona*. Myslela som si, že on tomu nemôže porozumieť.

Ale ja? Pochopila som ho niekedy vôbec?

„Rigel nie je ako my,“ zadívala sa na mňa neúprosne Adeline, „nikdy taký nebol... My sme o naše rodiny prišli, nechceli nás opustiť. Nedokážeme pochopiť, čo znamená odmietnutie od vlastných rodičov, zanechanie v koši, dokonca bez mena.“

Nepretržitá nedôvera. Rozčarované správanie.

Absencia väzieb, pancier, ktorý odmieta svet.

Jeho agresívna a neochotná povaha.

Neschopnosť, odmietanie, samota. Symptómy.

Rigel trpel strachom z opustenia. Túto traumu si so sebou niesol od začiatku. Vyrástol v nej, až kým sa s tou skutočnosťou nezžil.

Vysielal signály. Ja som ich však nedokázala zachytiť.

Zdalo sa, že Adeline mi rozumie. „On nikdy nedá najavo, ako veľmi krváca,“ povedala, „Rigel zakrýva všetko... Neustále sa ovláda, ale vnútri... je jeho duša tak veľmi otvorená bolesti a citom, až naháňa strach. Niekedy nerozumiem, že sa z toho ešte nezbláznil. Som si istá, že nenávidí dokonca aj vlastné meno – jednak preto, že mu ho dala vychovávateľka, ale najmä preto, že je symbolom jeho opustenia.“

Odrazu sa mi všetko javilo inak: Rigel, ktorý ma od seba odháňal,

Rigel, ku ktorému sa nedalo priblížiť, Rigel, ktorý sa ako dieťa díval na tú narodeninovú sviečku úplne sám.

Rigel, ktorý ma bral do náručia uprostred parku, ktorý mi dovolil po prvý raz dotknúť sa ho, ktorý sa na mňa odovzdane pozeral v domnienke, že je ešte stále zranený...

„Nika, neopúšťaj ho. Nedovoľ, aby sa zničil.“ Adeline sa na mňa úzkostlivo pozrela. „Rigel odsúdil sám seba na samotu. Možno si myslí, že si nič iné nezaslúži. Vyrástol s vedomím, že ho nechceli a je presvedčený, že to tak bude navždy. Ale ty ho nenechaj samého, Nika. Sľub mi, že to neurobíš.“

Neurobím.

Už nie.

Nenechám ho už viac samého, pretože bol sám príliš dlho.

Nenechám ho už viac samého, pretože rozprávky existujú pre všetkých.

Nenechám ho už viac samého, pretože život sa nevychutnáva v osamelosti, ale po boku niekoho, ruka v ruke, s mocným srdcom a slnkom zaliatej tvári.

Nenechám ho už viac samého, pretože som sa s ním túžila rozprávať, počúvať ho a cítiť ešte po dlhý čas. Túžila som sa dotknúť jeho duše.

Túžila som vidieť, ako sa usmieva, smeje a žiari, túžila som ho vidieť šťastného viac než čokoľvek iné.

Túžila som po tom všetkom i po niečom viac, pretože Rigel mi vytvaroval srdce rytmom svojho dychu a ja som už nedokázala dýchať inak.

A chcela som to vykričať, presne tam na tom gauči, dostať to zo seba von a vypustiť to do celého sveta, ale ovládla som sa.

Namiesto toho som nechala rozprávať srdce a ostatné som si nechala pre seba.

„Sľubujem.“

V to popoludnie som sa ponáhľala ulicami našej štvrte a v rukách zvierala balíček.

Trochu som meškala. Zdvihla som zrak a na opačnej strane cesty som zbadala stánok so zmrzlinou.

Prešla som cez cestu a poobzerala sa v snahe zahliadnuť známu tvár.

„Ahoj,“ pozdravila som Lionela, ktorý mi odzdravil, „prepáč, že meškám... Čakáš dlho?“

„Nie, neboj,“ odvetil a vykročil, „poď, obsadil som jeden stôl. Vlastne ťa čakám už dlhšie, ale nie až tak veľmi.“

Ospravedlnila som sa ešte raz a povedala mu, že ak chce, pozvem ho na zmrzlinu. Lionel okamžite súhlasil, a tak som išla do stánku po dva kopčeky.

Keď som sa k nemu vrátila, všimla som si, ako sa na mňa pozerá. Podala som mu zmrzlinu a zdalo sa mi, že jeho pohľad skĺzol po mojich nahých nohách.

„Čo je?“ spýtala som sa ho posediačky.

„Máš pekné šaty,“ odvetil a pozeral sa na moje červené šaty s bielymi bodkami. Pozoroval ľahkú povievajúcu látku, ktorá dodávala mojej pokožke farbu a malú hnedú kabelku s dlhým ramienkom, ktorú mi darovala Anna. „Pristanú ti. Si veľmi pekná.“

Rumenec mi zaplavil líca, obočie skrivilo. Odvrátila som zrak a okamžite si spomenula na rozhovor u Billie.

„Ďakujem,“ odvetila som v nádeji, že prehliadne moje rozpaky.

„Nemusela si sa takto obliecť kvôli mne.“

„Prosím?“

Lionel sa prosto usmial.

„Niežeby som to neocenil... ale nemusela si si obliecť také pekné šaty len preto, že sme spolu išli na zmrzlinu. Naozaj to nebolo potrebné. Veď je to len zmrzlina.“

„Ale nie, ja viem. Obliekla som si ich, lebo potom idem na spoločnú večeru. Vieš, dnes oslavujeme. Rigel má narodeniny.“

Lionel zostal sedieť ako prikovaný, ani sa nepohol, a ten okamih trval tak dlho, že mu zmrzlina začala tiecť po prstoch.

„Aha,“ skonštatoval sucho dívajúc sa mi do tváre, „dnes má narodeniny?“

„Áno...“

Mlčky začal opäť lízať svoju zmrzlinu, kým som sa ja usmievala na lienku, ktorá si akurát sadla na chrbát mojej ruky.

„Takže si si ich obliekla kvôli nemu?“

Pozorovala som Lionela, ktorý teraz odjedal zo svojej zmrzliny lyžičkou, a až príliš sa sústredil na to, aby sa na mňa pozeral.

„Kvôli nemu?“

„Kvôli drahému bračekovi?“ upresnil bez záujmu, „obliekla si sa takto pekne kvôli jeho narodeninám?“

Zmätené som sa naňho pozrela. Neobliekla som si ich kvôli nikomu... len kvôli sebe.

Chcela som, aby to bola výnimočná príležitosť. Povedala som o tom Anne a Normanovi a keďže som vedela, že Rigel nerád oslavuje, rozhodli sme sa len pre niečo jednoduché, v úzkom kruhu.

Príde aj Adeline. A ja som si chcela aspoň raz obliecť niečo iné.

„Máme spoločnú večeru u nás doma,“ povedala som potichu, „myslela som si, že to bude pekné...“

„A ty si na večeru doma obliekaš šaty?“

„Lionel... Chceš mi niečo povedať?“

Nerozumela som tomu. Pred chvíľou mi predsa povedal, že mi tie šaty pristanú.

„Nechaj to tak,“ zašomral a pokrútil hlavou. Všímol si môj zmätený pohľad a dodal: „Nechcel som tým nič povedať. Len sa mi to videlo zvláštne, to je všetko.“ Zahryzol do oblátky a pokúsil sa na mňa usmiať.

Zmrzlinu sme dojedli bez slova.

„Čo je tam?“ spýtal sa po chvíli a zatriasol balíčkom, ktorý som položila na stôl, „pre toto si meškala, však?“

„Áno,“ odvetila som a odhrnula si pramienok vlasov za ucho, „keď som to zbadala, musela som sa zastaviť a kúpiť to. Prepáč mi to...“

„Čo je to?“

„Darček pre Rigela.“

Lionel ho okamžite prestal vykrúcať medzi prstami. Držal ho v rukách a pomaly sa ku mne otáčal.

„Smiem ho vidieť?“

Prikývla som a on ho pomaly odbalil.

Bola to malá sklenená guľka.

Mala čiernu hodvábnu šnúрку a vnútri farebný piesok, ktorý v skle vytváral nádhernú hviezdnatú oblohu. Zrnká piesku sa odrážali proti svetlu a žiarili ako malé hviezdičky.

A konštelácia Orion tam bola vyrytá ako pavučina z jemných diamantov.

Ani som nevedela, čo to je. Možno kľúčenka. Nebola som si istá. No i napriek tomu, keď som ju náhodou zbadala v obchodíku s fúkaným sklom, som sa nemohla zbaviť myšlienky, že je ako stvorená pre neho.

Časť mňa si ju predstavovala zavesenú na jeho prstoch, ako sa s ňou roztržito hrá, keď číta knihu...

Lionel ju prevracal v rukách a ja som vstala, aby som išla zahodiť lyžičku.

„Je to ručná práca,“ začala som, „pani v obchodíku mi povedala, že je posledná. A ten piesok maľuje ona sama. Nasadí si na oči niečo ako zväčšovací sklíčko, potom si sadne na stoličku bez opierky a zoradí zrnká piesku takou dlhou ihlou, až kým...“

Zrazu mnou otriasol rachot skla.

Pri Lionelových nohách, uprostred pieskovej svätožiary, sa jagali rozbité črepiny. Zadívala som sa na ne so zatajeným dychom.

„Och,“ povzdychol si Lionel a poškriabal sa na líci, „do kelu.“

Za ten čas, čo sa mi ospravedlňoval, som podišla bližšie, kľakla si na zem a pozerala sa na kusy skla medzi prstami.

Z toho starostlivo vyberaného darčeka... boli teraz len úlomky.

Prečo? Prečo, keď ide o Rigela, sa musí vždy všetko rozpadnúť na márne kusy?

Tisla som črepiny v rukách, triasla sa od sklamaní a napokon upriamila zrak na Lionela. V očiach sa mi odrážala emócia, ktorú som nikdy predtým necítila.

Ešte raz sa mi ospravedlnil, ale tentokrát som mu neodpovedala.

Neskôr som sa vrátila domov s ťažkým srdcom.

Tak veľmi som chcela vidieť, že Rigel ten darček prijme, a časť mňa sa neustále pýtala, či by to niekedy dokázal urobiť.

„Och, Nika, už si späť!“ Anna práve prestierala na stôl sviatočný obrus. „Mohla by si vyniesť hore tú krabicu? Ja zatiaľ pripravím stôl. Choď do izbičky na konci chodby.“

Pri tých slovách som hľadala jej tvár a dívala sa na ňu pohľadom plným pochopenia, ale ona sa len usmiala. V izbe na konci chodby mala odložené Alanove veci. Poslúchla som a vybrala sa hore.

Zažala som svetlo a položila krabicu ku skrini. Bolo tam oblečenie, krabice, staré hudobné CD a skrútené plagáty pri stene. Boli tam aj knihy. Podišla som bližšie a všimla si, že to boli vysokoškolské učebnice.

Zistila som, že Alan študoval právo, rovnako ako Ázia.

S úctou som vzala do rúk pomerne veľkú knihu a otvorila ju. Chcela som mať k nemu bližšie, poznať ho, dozvedieť sa o ňom viac. Chcela som poprosiť Annu, aby mi o ňom porozprávala, ale nevedela som, či by ju to potešilo.

Prelistovala som si učebnicu trestného práva. Zapôsobilo na mňa ohromné množstvo strán. Postrehla som, že bola čistá a úhľadná. Alan si dal na svojich knihách veľmi záležať.

Zbežne som si prečítala názvy kapitol:

Trestný čin zneužitia maloletého...

Trestný čin bigamie...

Trestný čin domáceho násillia...

Trestný čin incestu... Zvraštla som čelo. Pohľad mi spočinul na slove, ktoré mi okamžite udrelo do očí. *Adopcia*.

Sústredila som sa a prečítala si, čo tam bolo napísané.

„V mnohých krajinách je *adopcia* skutočným a riadnym rodinným vzťahom. Adopčným procesom sa *adoptovaný* stáva podľa práva súčasťou rodiny *adoptívneho*. Znamená to, že tvorí vo všetkých ohľadoch člena rodiny.

Sekcia trinásť A, trestný zákon Alabamy: akýkoľvek vzťah alebo manželstvo s členom rodiny, pokrvným alebo nadobudnutým adopciou, sa považuje za incest v zmysle zákona.

Zahrňa: rodičov a deti pokrvné alebo prijaté prostredníctvom adopcie, bratov a sestry pokrvné alebo prijaté prostredníctvom adopcie, nevlastných bratov a nevlastné sestry.

Incest je trestný čin triedy C. Trestné činy triedy C sa trestajú trestnom odňatím slobody až do...“

Prestala som čítať. Zatvorila som knihu a ustúpila, akoby ma popálila. Hučalo mi v ušiach.

Zostala som sa nehybne pozerať na obal učebnice, no akoby som ho v skutočnosti vôbec nevidela. Lomcovalo mnou niečo nemé ako rozbúrené more. Nechájala som, čo ten pocit prázdnoty znamená, a už vôbec som nerozumela tomu, čo sa deje so mnou.

Náhle som zatvorila dvere a ustúpila. Nespoznávala som sa. Kým som sa vracala späť, mala som pocit, že sa steny odo mňa vzdalujú a všetko sa mi zrazu javilo cudzie, akoby sa moja os posunula.

Odohнала som tie pocity a zamkla ich na kľúč ešte predtým, ako som zišla dole. Snažila som sa sústrediť len na ten večer a nevšimáť si tej neurčitej emócie vo mne, ktorej sa nedalo zbaviť.

Večera prebehla pokojne.

Konečne som mohla predstaviť Adeline Anne a Normanovi, ktorý jej celý večer ponúkal omáčku a pýtal sa, či si ešte pridá.

Viackrát som sa pozrela na Rigela v snahe prečítať mu v tvári niečo, čo by mi pomohlo pochopiť, či je aspoň trochu rád. Nanešťastie mi Adeline prekážala v jasnom výhľade.

Prinesli tortu aj darčeky, a mne bolo ľúto, keď som si spomenula, že pre neho nič nemám.

Napokon, pomerne neskoro po zotmení, sa Adeline rozhodla, že je čas odísť.

Norman sa ponúkol, že ju odvezie, ale ona slušne odmietla. Anna sa rozlúčila s Rigelom bozkom a vyšla do izby, kam ju krátko na to nasledoval aj Norman, len čo nám zaželal dobrú noc.

„Ďakujem za tento večer,“ zašepkala Adeline.

Pohľadila ma na rozlúčku, potom podišla k Rigelovi, ktorý zostal ešte sedieť: takmer som vyskočila, keď sa k nemu naklonila a objala ho.

Zdalo sa mi, že mu pošepky povedala: „Nezabudni na to, čo som ti včera povedala.“

Pri tých slovách Rigel odvrátil tvár, akoby ich nechcel počuť, no zároveň ich nedokázal vytesniť z mysle. Ona si vzdychla a potom odišla.

Zostali sme tam len my dvaja.

Všade sa rozhostilo ticho a Rigel sa pozeral mojím smerom. Keď zbadal, že ho pozorujem, okamžite odvrátil zrak a vstal.

„Rigel.“

Podišla som k nemu a zastala za jeho chrbtom.

„Dnes som ti niečo kúpila... Nezabudla som. Žiaľ, nemohla som ti to odovzdať.“

„Na tom nezáleží,“ zašomral.

„Mne áno,“ odvetila som zarmútene, „mne na tom záleží.“

Chcela som, aby prežil výnimočný večer. Chcela som, aby cítil, že ho najbližší ľudia majú radi, aj keď to nedokázal vidieť. Chcela som, aby pochopil, že nie je sám.

„Mrzí ma to,“ povedala som potichu.

Zovrela som v rukách okraj jeho trička a pocítila som potrebu priblížiť sa k nemu.

„Záležalo mi na tom. A teraz by som to chcela... napra...“

„Nehovor to,“ prerušil ma jeho hlas. Vyznieval ako súrna prosba, ktorá mu napla zápästia. „*Nehovor to...*“

„Chcem to urobiť,“ zašomrala som tvrdohlavo, „dovoľ mi to napraviť. Musí predsa existovať niečo, po čom túžiš...“ Zvierala som tričko čoraz viac v snahe zachytiť jeho tvár. „Čokoľvek...“

Rigel dýchal pomaly. Dlhو mlčal, kým som začula neuveriteľne pomalým a hlbokým hlasom sa opýtať: „Čokoľvek?“

Spomenula som si, ako ma držal v náručí uprostred dažďa. Na facku, ktorú utrížil namiesto mňa. Na škrabanec na jeho tvári...

„Áno,“ zašepkala som rozhodne.

„A keby som ti povedal... aby si sa nehýbala?“

„Ako?“

Rigel sa pomaly otočil. Spočinuli na mne jeho tmavé oči.

Sotva som dýchala: v jeho dúhovkách sa odrážali moje červené šaty a v striebornom pohľade potvorené ústa.

„Nehýbala,“ zašepkal a ja som sa nechala unášať, „*jednoducho nehýbala...*“

Ani som sa nepohla. Zaklincoval ma tón jeho hlasu.

Pozeral sa na mňa z výšky, takmer ma premohol pohľadom, a len vtedy som si uvedomila, že mám kútky úst od cukru. Chcela som si ich utrieť.

Ale nepodarilo sa mi to. Rigel mi prstami obopäl zápästie a zastavil ma. Pokožku mi zaplavil jeho hodvábný dotyk a vtom sa mi roztriasol dych.

Dotýkal sa ma.

Stála som nehybne, kým mi odsúval ruku späť dole a nespúšťal ma z očí.

„*Jednoducho,*“ prehltoľ, „*nehýbala...*“

Boľa som ako zhypnotizovaná.

Bezbranne som sa na neho dívala a horeli vo mne nekontrolovateľné pocity.

Rigelove zrenice sa klzali po mojej tvári. Na chvíľu sa na mňa zadíval a potom... sa pomaly predklonil. Jeho mužná vôňa mi prenikla do nosných dierok. Srdce mi búšilo až v hrdle.

Dýchal na mňa a... jeho pery spočinuli na mojich.

Stálo mi telo.

Teplým jazykom sa dotkol kútika mojich úst a ja som zabudla dýchať. Srdce sa naplo, kolená roztriasli. Rigel zo mňa zlízal práškový cukor a ja som si uvedomila, že zvieram okraj svojich šiat, akoby to bol jediný pevný bod v celom tomto šialenstve.

Už som ničomu nerozumela.

Dýchala som čoraz viac zhlboka. Jeho vôňa mi prenikla priamo do hrdla ako ten najsladší jed. Miešal sa nám dych. Zatemňovalo mi myseľ.

Takmer mi puklo srdce. Hlavu mi roztočili zvláštne závrate a prestala som dýchať.

Zabíjal ma.

Potichu.

Mala som pocit, že aj jeho prsty na mojom zápästí sa trasú...

Ustúpil a zlízal si cukor zo spodnej pery. Dívala som sa na neho rozpálená, utopená v zimomriavkach a úplne stratená.

Desilo ma to, čo mnou lomcovalo. Bola som vystrašená z reakcií mojej pokožky.

No jeho dych ma úplne zničil.

Jeho oči mi spaľovali pery.

Jeho dych narazil na moje líca.

Zatvorila som oči a...

*

Nikine pery.

Rigel nevidel nič iné.

V spánkoch mu pulzovala krv, myseľ bola zahmlená. Srdce mu takmer prerazilo hrud'

Ona sa ani nepohla.

Nehýbala sa...

Ani nevedel ako, zľahka ju pritlačil k stolu. Rukami sklúzol po jej predlaktiach a vzdychajúc uchopil obe zápästia.

Zomieral túžbou pobožkať ju.

Červík ho neprestával nahlodávať... no on mal ešte stále na jazyku medovú príchuť jej pokožky ako odsúdenie, ktoré ho bude navždy páliť.

Musí sa od nej vzdialiť skôr, než bude neskoro.

Musí ju nechať ísť, vrčať na ňu, odtlačiť ju ďaleko a viac už sa na ňu nepozerať...

Ale Nika tam bola a, *Bože..* bola najkrajším hriechom, aký kedy videl. V tých šatách, ktoré jej obopínali prsia, s tými dlhými hnedými vlasmi, lesklými pootvorenými perami, ktoré vydychovali všetok dych, ktorý jej on sám chcel vytrhnúť z úst...

Bola neodolateľná a nádherná.

S vypätím všetkých síl sa predklonil a nasal jej sladkú vôňu. Brzdy sa uvoľnili. Dotkol sa jej teplej pokožky na zápästí a pocítil, ako zadržala dych. Srdce mu neznesiteľne trýznivo búšilo do rebier.

Jej opojná vôňa mu udierala do hlavy. Zdalo sa mu, že už ničomu nerozumie, že stráca kontakt s realitou. Nič sa nedalo prirovnáť k účinkom, aké naňho mala Nika.

A on chcel... *V tej chvíli chcel len...*

Naskočili jej zimomriavky.

Rigel zdvihol zrak.

Videl, ako prehltna. Mala mocne zažmúrené oči, pohnutý výraz tváre, sfarbené líca a roztrásené kolená.

Triasla sa až tak, že nedýchala. Triasli sa dokonca aj jej zápästia v jeho zovretí.

Nedokázala sa naňho ani pozrieť.

Opäť sa v ňom prebudil ten ničivý mechanizmus: strach, odmietnutie, hryzavá posadnutosť. Tie pocity, ktoré ho dusili a mleli na márne kúsky.

Úzkosť a frustrácia sa vrátili. Rigel ich chcel zo seba zoškriabať nechtami, strhnúť a necítiť sa ustavične taký čierny, extrémny a chybný. Bol z tých pocitov už unavený, ale čím viac sa snažil vzbúriť proti sebe samému, tým viac sa jeho srdce ukrývalo v hrudi ako ranené zviera.

Chcel len cítiť, že je správny. Chcel sa jej len dotknúť, cítiť ju. Zažiť ju. Túžil po nej so všetkým, čo mal, no boli to len uhryznutia, trné, bolesti a duša plná utrpenia.

A ona sa mu nedokázala ani pozrieť do očí.

„Ak existuje niekto, kto dokáže tak veľmi milovať...“

Jeho vnútro zomieralo, kým sa pred ním Nika triasla.

Pomyslel si, že v tom, ako sa mu po celý život trieštila duša medzi kosťami len pri pohľade na ňu, je strašná neha.

*

Pustil ma.

Rigel sa vzdialil a ja som sa prepadla do reality.

Nie, vykričlo moje srdce od bolesti.

Zdalo sa mi, že sa zbláznim, že už nerozoznávam, čo je hore a čo je dole. Už som to viac nebola ja. Cítila som len neviditeľnú silu, ktorá ma k nemu privádzovala.

Chcela som ho zastaviť, keď práve v tom okamihu niekto zaklopal na dvere.

Striasla som sa. Rigel, ktorý stále stál predom mnou, sa otočil a jeho oči sa bleskom upriamili ku vchodu.

Kto to mohol byť tak neskoro?

„Neodchádzaj,“ šepala som. V hlase bolo počuť úzkosť. „Neutekaj. Prosím...“

Hrýzla som si do pier a dúfala, že ho presvedčím, aby ma počkal, aby nezmizol. Aspoň teraz.

Asi sa mi to podarilo, lebo Rigel sa nepohol. Vrhla som naňho posledný pohľad skôr, ako som podišla ku dverám a bola som si istá, že ma nespúšťa z očí.

Za matnými sklami som si všimla niekoho, kto nástojčivo búcha na dvere, akoby ani nebola noc.

Pozrela som sa cez sklíčko vo dverách a vytreštila oči.

Zmätené som stála pred dverami. Napokon som natiahla ruku a otvorila ich.

„Lionel,“ vyslovila som pošepky.

On sa na mňa pozrel ešte so zdvihnutou rukou a rozrušeným pohľadom. Vyzeral ako niekto, kto celú cestu utekal až k nám.

„Čo sa ti stalo? Čo tu robíš o takomto čase?“

„Videl som, že sa svieti,“ odvetil v chvate a podišiel ku mne. Jeho nepríčetný pohľad ma vydesil. „Viem, že je neskoro, ja viem, Nika, ale... nemohol som spať... Nemohol som...“

„Čo sa stalo? Je ti dobre?“

„Nie!“ vyštekol celý bez seba. „Nedokážem na to nemyslieť. Som zúfalý. Už viac neznesiem túto situáciu, neznesiem, že... že si tu... že...“ zahryzol si do pery celý zmätený.

„Lionel, upokoj sa...“

„Neznesiem, že tu bývaš s *ním*,“ vyhrkol napokon.

Zovrelo mi žalúdok.

Prestrašene som sa obzrela za seba: tie slová sa ozývali v tichu ako výstrel z dela.

Podišla som dopredu a privrela dvere. Lionel o krok ustúpil a môj zrak dopadol na otvorenú bránku.

„Je neskoro, Lionel. Bude lepšie, keď sa vrátiš domov...“

„Nie!“ prerušil ma horúčkovo zvýšeným hlasom. Ani sa na seba nepodobal. „Nepôjdem domov. A nedokážem sa už ani pretvarovať! Neznesiem, že ti je stále nablízku, správa sa ako nedotknuteľný bastard a ty v týchto... *šatách*!“ Gestikuloval pritom ako šibnutý a premeriaval si každý kúsok môjho tela. Jeho dúhovky sa odrážali v mojich a zrazu žiarili hrozivým, zlomyseľným svetlom. „Boli ste spolu až doteraz? Však? Aký darček si od teba vypýtal, hm? Čo *také*?“

„Ty nie si v poriadku,“ odvetila som a zovrelo mi srdce.

„Nechceš mi to povedať?“ Dychčal. Vymieňali sme si krčovité pohľady. „Ty si to ešte nepochopila, však?“

Podišla som k nemu.

„Lionel...“

„*Ne...*!“ vybuchol ako zmyslov zbavený a ustúpil o niekoľko krokov dozadu, „ako ti to mám ešte povedať? Ako?“ Zasunul si ruky do vlasov. „Si naozaj taká naivná?“

Preľakla som sa, keď zaťal päste.

„Nemôžem takto ďalej pokračovať, je to absurdné! Ako dlho sa už stretávame? *Ako dlho?* A ty sa napriek všetkému robíš, akoby si nič nevidela! Čo mám urobiť, aby si to pochopila? Čo? Bože, Nika, otvor už konečne oči!“

Náhle mi vzal tvár do svojich dlaní: Lionel ma pobozkal a ja som vytreštila oči. Podvedome som zažmúrila viečka a odtlačila ho od seba.

Celá zmätená som sa zapotácala dozadu a on to udivene pozoroval. Potom sa jeho pohľad presunul za mňa.

Roztriasla som sa, keď som zbadala dve čierne dúhovky, ktoré sa na nás dívali z prahu dverí. V nočnom pološere sa javili ako dve nemilosrdné priepasti bez svetla.

Rigelove zrenice po mne sklzli, na okamih sa na mňa upriamili a vtedy mi v hlave ozval krik celého sveta. Potom sa otočil a zmizol.

„Rigel!“ zvolala som v snahe rozbehnúť sa za ním, ale pocítila som, ako ma niekto schmatol za ruku.

„Nika... Nika, počkaj...“

„*Nie!*“ vykrikla som zvýšeným hlasom a vytrhla sa zo zovretia. Lionel tam zostal a zhrozene sa pozeral, až kým som sa neotočila a nerozbehla sa dovnútra.

*

Takmer mu praskli nervy.

Zožierala ho tupá bolesť, zatiaľ čo sa snažil kráčať, alebo možno aj utekať ďaleko pred tou víziou. Mal strašnú chuť rozkrájať ho na kusy, rozbiť tomu debilovi ksicht a odtrhnúť ho od nej. Keď ich spolu videl, šalel.

Jeho myseľ sa prepadla do tmavej špirály bez svetla.

Vždy vedel, že Nika sa naňho nikdy nebude môcť pozeráť tak, ako sa pozerala na zvyšok sveta. Nie naňho, na chlapca so zničeným a špinavým srdcom.

Príliš sa snažil o to, aby ho všetci nenávideli. Dokonca aj ona.

Krv mu stúpala do mozgu. Päste mal zaťaté. Tá vízia ho znepokojovala a on pociťoval nezastaviteľnú potrebu niečo rozbiť. Čokoľvek.

Nikdy ho nikto nebude chcieť, *nikto*, pretože bol zlomený, odlišný, priemerný. Bol *hrôza*.

Držal si svet od tela.

Zničil všetko, čoho sa len dotkol.

Bolo v ňom niečo čudné a bude to tam navždy.

Bežné emócie mu boli cudzie, nedokázal precítiť niečo nežné ako láska bez toho, aby ju nepodriapal a nezničil v úpenlivej snahe odmietnuť ju.

Naviazať sa znamenalo trpieť. Naviazať sa znamenalo opustenie, strach, samotu a bolesť. A Rigel to už viac nechcel zažiť.

Láska mu ubližovala, ale mala Nikine oči, jej žiarivý úsmev a detskú nehu, ktorá mu lámala srdce.

Z celej sily zažmúril oči. V spánkoch mu pulzoval stres, viečka sa postupne zaplnili bielymi bodkami a on pocítil, ako sa mu vo vnútri hromadí niečo strašné: krutá a spaľujúca clivota.

„Nie...“ Svaly sa stiahli. Mocne odmietol bolesť, ktorá sa mu zakaždým vyhrážala stratou rozumu. Zovrel viečka, škriabal ich, trýznil, ale ten pocit tam zostal a neúprosne pretrvával.

Zlostne kopol do ruksaku a vysypal ho, potom si sadol na posteľ. Rukami si zahrabol do vlasov a v návale zúrivosti si ich takmer vytrhal.

„Teraz nie... Teraz nie...“

*

„Rigel!“ zvolala som zo schodov.

Vyšla som na poschodie až k jeho izbe. Dvere boli pootvorené. Pomaly som ich potlačila.

A on bol tam, sedel na posteli, ponorený do pološera.

„Rigel...“

„*Nechod' sem*,“ zasipel, až som sa zľakla. Dívala som sa na neho zdesená z výhražného tónu jeho hlasu.

„Odíď...“ šúchal si prsty pomedzi čierne vlasy, „okamžite odíď.“

Srdce mi búšilo ako posadnuté, ale ani som sa nepohla.

Nemala som v úmysle ho opustiť.

Pomaly som sa priblížila a všimla si, že je zadychčaný. On na mňa len prudko vyceril zuby.

„Povedal som ti, *aby si sem nechodila*,“ zavrčal nahnevane a ruky zaboril do matraca. Mal neuveriteľne rozšírené zrenice, ako divá zver.

„Rigel...“ zašepkala som, „je ti dobre?“

„Nikdy mi nebolo *lepšie*,“ zasipel, „a teraz vypadni.“

„Nie,“ odvetila som tvrdohlavo, „neodídem...“

„*Von!*“ vyhrkol tak prudko, že som odskočila. „Si hluchá alebo čo? *Povedal som ti, aby si zmizla!*“

Strašne na mňa ručal. Smutne som sa na neho dívala a cítila mučivé utrpenie zakopané vo všetkej tej zlosti ako sklenený črep. Zovrelo mi hrdlo a vtom sa ten črep zapichol aj do mňa.

Znova ma odmietal, no tento raz som vedela, že to robil zo zúfalstva.

„Rigel odsúdil sám seba na samotu,“ začula som odniekiaľ, kým on predtým mnou krvácal.

„Nepočula si ma? **VYPADNI, NIKA!**“ zreval na mňa tónom, ktorý by zastrašil asi každého. Ja som sa však opäť riadila srdcom, nie rozumom.

Natiahla som ruky, ovinula mu ich okolo hlavy a potom som si ho k sebe pritiahla.

A objala som ho.

Objala som ho, aby jeho bolesť zlomila aj mňa, hoci som nechápala, prečo sa vlastne rúcam.

Objala som ho z celej sily a jeho ruky sa zaplietli do mojich šiat, akoby ma chcel od seba odtlačiť.

„Nebudeš už viac sám...“ zašepkala som mu do ucha, „ja ťa neopustím, Rigel. Sľubujem ti to.“ Uvedomovala som si, ako namáhavo dýcha. „Už nikdy viac sa nebudeš cítiť sám. *Nikdy viac...*“

V okamihu, keď som tie slová vyslovila, mi jeho prsty rozdrvili látku na šatách a zdeformovali ju svojou silou. A potom... Potom ma pritiahli k nemu.

Rigel sa na mňa zavesil a čelom sa mi oprel o brucho.

Jeho dych sa zlomil a odrel mi dušu, akoby tá spoveď bola všetkým, čo potreboval počuť.

Prevalcovalo ma zemetrasenie. Doširoka som otvorila oči a ruky zabořila do jeho vlasov, akoby ma práve on vytýňal z toho, čím som bola.

A kým si ma k sebe zúfalo privíjaj, akoby som bola to, po čom najviac v živote túžil... moje srdce puklo.

Explodovalo ako celá galaxia.

Moja duša sa rozťahla a ovinula okolo Rigela, až kým nesplynula s jeho dychom: bytostne som ho potrebovala mať pri sebe, v bezprostrednej

blízkosti, akoby sme boli spojení v jednom duchu. Srdcom, ako fragmenty, ktoré sa po celý život doposiaľ len naháňali.

Triasla som sa, kým sa moje rozťahnuté oči plnili slzami. Celá rozrušená som sa na neho zavesila, a raz a navždy som si uvedomila, kde je pravda.

Bolo príliš neskoro.

Zaplnil moje vnútro. Svoje odtlačky mi zanechal úplne všade.

Všetko, čo som chcela, všetko, po čom som tak zúfalo túžila, bol ten zložitý chlapec, ktorý ma teraz stískal v náručí, akoby to bolo potrebné na záchranu sveta. Akoby sa tým zachránil aj on...

Chlapec, ktorého som poznala odjakživa, chlapec z Hrobu s čiernymi očami a vyhasnutým pohľadom – *Rigel*, kričala každá čiastočka mňa, *Rigel, a nikto iný*.

Zdalo sa mi, že bol vo mne vždy: dodával zmysel môjmu tichu, bral za ruku moje sny, aj keď sa ich mohol zľaknúť. Už som žila tlkotom jeho srdca, tým nemotorným a rozladeným rytmom, ktorý mi vtlačil priamo do srdca.

Patrila som mu každým odleskom mojej duše.

Každou myšlienkou.

A každým nádychom.

Boli sme začiatok a koniec jedného príbehu – veční a nerozluční, ja a Rigel, on hviezda – ja nebo, on škrabance – ja náplasti, *spoločne konštelácie zimomriavok*.

Spolu... od počiatku vekov.

A kým som si privodila rany, ktoré mohol zahojiť len on svojím menom, zatiaľ čo sa všetko rozpadávalo a on sa stával súčasťou mňa, pochopila som, že moje srdce celý život patrilo jedinému človeku... jemu.